

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/3/2019
Identifikačné číslo spisu:	6007200755
Dátum vydania rozhodnutia:	13.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6007200755.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jany Veselej Zemaníkovej a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v spore žalobcu: UNIVERSUM REAL, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 7, Banská Bystrica, IČO: 35 703 105, zastúpeného advokátkou JUDr. Danielou Komorovou, so sídlom Kukučínova 20, Banská Bystrica a Advokátskou kanceláriou IGAZOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kocelova 15, Bratislava, IČO: 47 233 681, proti žalovanému: BTS & Partners, a.s., so sídlom Námestie osloboditeľov 20, Košice, IČO: 36 570 494, zastúpeného advokátskou kanceláriou CHOCHOĽÁK & ČESLA, s.r.o., so sídlom Krmanova 6, Košice, IČO: 36 857 416, o určení, že pohľadávka veriteľa vo výške 1 933 023,04 eur sa nepovažuje za zistenú, vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/25/2007, o odvolaniach žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. marca 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-789 a proti opravným uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. novembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-873 a z 28. decembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-896, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. marca 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-789, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. novembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-873 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. decembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-896, potvrdzuje.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom (v poradí štvrtým) z 5. marca 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-789 I. určil, že pohľadávka veriteľa BTS & Partners, Námestie osloboditeľov 20, 040 01 Košice, IČO: 36 570 494, vo výške 1 933 023,04 eur vyplývajúca z vyrovnacieho konania sp. zn. 55V/7/2004 sa nepovažuje za zistenú a II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou mu dňa 9. júla 2007 sa žalobca domáhal určenia, že pohľadávka žalovaného vo výške 1 933 023,04 eur sa nepovažuje za zistenú.

2.1. V priebehu konania žiadal žalobca pripustiť zmenu žaloby, v zmysle ktorej sa domáhal určenia, že

žalovaný nemá voči žalobcovi právo na zaplatenie sumy 1 933 023,04 eur s príslušenstvom, ani právo na zmluvnú pokutu zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Podaním zo 7. novembra 2016 však žalobca oznámil, že na zmene žaloby netrvá a že žiada, aby súd rozhodol na základe pôvodne podanej žaloby. Preto súd prvej inštancie uznesením z 18. júla 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-722 konanie o zmene žaloby z 27. februára 2011 zastavil a vo veci samej rozhodoval o pôvodne podanej žalobe.

2.2. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku žalovaného o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu poukazujúc na rozhodnutie odvolacieho súdu z 30. marca 2016, č. k. 3Obo/27/2015-664, z ktorého vyplýva, že je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení v súlade s ustanovením § 80 písm. c/ O.s.p.

3. Pre rozhodnutie vo veci bolo podľa súdu prvej inštancie významné posúdenie (ne)platnosti Zmluvy o prevode obchodného podielu uzavretej medzi žalobcom ako nadobúdateľom a Ing. E. B. ako prevodcom z 2. júna 2003 a Dohody o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003 ako predbežnej otázky.

3.1. Vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že v čl. 3 bod 3.1 zmluvy o prevode obchodného podielu bolo dohodnuté, že prevodca prevádza na nadobúdateľa svoj obchodný podiel v spoločnosti špecifikovaný výškou a spôsobom ďalej určeným v zmluve za odplatu podľa čl. 4 zmluvy. V čl. 4 bod 4.1 zmluvy sa zmluvné strany dohodli na odplatnosti prevodu v zmysle bodu 3.1 zmluvy, pričom sa dohodli, že výška a splatnosť odplaty, ako aj spôsob úhrady budú stanovené osobitnou dohodou. V Dohode o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003 bola dohodnutá odplata za prevod obchodného podielu v obchodnej spoločnosti SYNAKO, s.r.o. v sume 160 000 000,- Sk a zároveň v nej boli dohodnuté podmienky splatnosti a výplaty dohodnutej odplaty.

3.2. Krajský súd skonštatoval, že Obchodný zákonník vyžaduje, aby zmluva o prevode obchodného podielu bola uzavretá v písomnej forme. Ďalšou formálnou náležitosťou zmluvy o prevode obchodného podielu je úradné osvedčenie podpisov zmluvných strán. Okrem uvedených formálnych náležitostí musia byť splnené aj obsahové náležitosti, ktorými sú jednoznačné určenie zmluvných strán, jasne a zrozumiteľné určenie jej predmetu (t. j. prevádzaného obchodného podielu) a zároveň musí byť zrejmé, či sa jedná o odplatný alebo bezodplatný prevod. Ak sa jedná o bezodplatný prevod, táto skutočnosť musí byť uvedená v zmluve a v prípade odplatného prevodu musí zmluva obsahovať určenie ceny, resp. spôsob jej určenia.

3.3. Účelom obligatórnosti stanovenia ceny alebo spôsobu jej určenia v zmluve o prevode obchodného podielu je nepochybne zabezpečenie právnej istoty v obchodných vzťahoch. Ak nie je v zmluve o prevode obchodného podielu uvedené určenie odplaty za prevod obchodného podielu, resp. spôsob jej určenia, nie je rozhodujúce, či dohoda o odplate bola uzatvorená následne. Predmetný dôvod neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu nie je možné dodatočne zhojiť následným dohodnutím odplaty za prevod obchodného podielu. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a takýto právny úkon nespôsobuje žiadne právne následky.

3.4. V nadväznosti na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 je neplatným právnym úkonom v dôsledku absencie odplaty (resp. spôsobu jej určenia) za prevod obchodného podielu. Keďže v zmluve nebola obsiahnutá jednoznačná dohoda o cene, ani o prípadnom spôsobe jej určenia, vyhodnotil ju krajský súd ako absolútne neplatnú podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu nemohlo vzniknúť J. ako prevodcovi právo na zaplatenie odplaty za prevod obchodného podielu na základe zmluvy o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 a ani na základe dohody o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003.

4. Pokiaľ ide o notársku zápisnicu spísanú notárkou Mgr. Zorou Belkovou z 2. júla 2003, č. N 656/2003, Nz 55088/2003 - v ktorej žalobca ako povinná osoba uznal záväzok zo zmluvy o prevode obchodného podielu voči Ing. E. B. ako oprávnenej osobe v celkovej výške 105 100 000,- Sk a v ktorej žalobca súhlasil, aby sa notárska zápisnica stala titulom pre výkon rozhodnutia podľa ustanovenia § 274 písm. e/ O.s.p., resp. exekučným titulom podľa ustanovenia § 41 ods. 2 Exekučného poriadku - súd prvej inštancie uviedol, že predmetnú notársku zápisnicu posudzoval v postavení odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 41CoE/240/2015 (exekučné konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7Er/708/2013 medzi oprávnenou JUDr. Jarmilou Záhradníkovou, správkynou konkurznej podstaty úpadcu Ing. E. B. proti žalobcovi ako povinnému).

4.1. V predmetnom exekučnom konaní krajský súd dospel okrem iného k záveru, že zmluva o prevode

obchodného podielu z 2. júna 2003 a dohoda o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003 sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, preto oprávnenému nevzniklo právo na zaplatenie odmeny za prevod obchodného podielu. Je neprijateľné, aby súd umožnil vykonať exekúciu na základe uznania neexistujúceho právneho úkonu, a to bez ohľadu na to, že uznanie dlhu bolo urobené formou notárskej zápisnice. Notárska zápisnica tak nezodpovedá požiadavkám uvedeným v ustanovení § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, a preto ju nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul.

4.2. Predmetné závery vyslovené v exekučnom konaní považoval súd prvej inštancie za aplikovateľné aj na rozhodovanú vec, keďže sa týkajú notárskej zápisnice a zmluvy o prevode obchodného podielu, ktoré boli posudzované v danom spore.

5. Zároveň krajský súd skonštatoval, že nakoľko Ing. E. B. nevzniklo právo na zaplatenie odplaty za prevod obchodného podielu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, nemohol ako postupca postúpiť predmetnú pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávky na žalovaného (postupníka), keďže postúpiť možno iba existujúcu pohľadávku. Žalovaný tak nenadobudol právo z absolútne neplatnej zmluvy.

6. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dňa 21. mája 2018 odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Žalovaný v odvolaní namietal, že vo veci neboli splnené procesné podmienky (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), že mu súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) a že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie z 18. júla 2017, č. k. 52Cbi/25/2007-722, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ustanovení § 365 ods. 1 písm. a/, d/ a h/ C.s.p., keďže táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 2 C.s.p.).

7. Odvolateľ namietal, že napadnutý rozsudok krajského súdu nemá náležitosti predpokladané ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., v dôsledku čoho ho považuje za nepreskúmateľný a arbitrárny.

7.1. Konkrétne súdu prvej inštancie vytýkal, že sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v podaní z 9. decembra 2016, ktorá bola v prospech platnosti jednotlivých právnych úkonov (t. j. zmluvy o prevode obchodného podielu, dohody o odplate za prevod obchodného podielu a zmluvy o postúpení pohľadávok). Taktiež podľa žalovaného súd v odôvodnení rozsudku neuviedol, aké výkladové pravidlá použil pri závere o neplatnosti jednotlivých právnych úkonov, keďže neaplikoval ustanovenie § 35 Občianskeho zákonníka a ani § 266 Obchodného zákonníka. Skutočnosť, že nie je možné zistiť, ako krajský súd postupoval pri výklade jednotlivých právnych úkonov, zakladá nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia. Rovnako súdu prvej inštancie vytkol, že sa nezaoberal obsahom popretia pohľadávky vo vyrovnacom konaní.

7.2. V rámci namietania procesných pochybení súdu prvej inštancie žalovaný vytkol krajskému súdu, že pri vykonaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie zmluvou o postúpení pohľadávok, napriek tomu v konaní riešil otázku jej platnosti. Rovnako podľa jeho názoru konajúci súd nevykonával dokazovanie oboznámením s obsahom uznesenia krajského súdu z 30. septembra 2015, sp. zn. 41CoE/240/2015, hoci na závery týkajúce sa notárskej zápisnice v ňom vyslovené odkazuje v odvolaní napadnutom rozsudku.

7.3. Žalovaný zároveň uviedol, že v napadnutom rozsudku je neurčitým spôsobom uvedené vymedzenie vykonaných dôkazov, čo predstavuje prekážku riadneho prieskumu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z obsahu rozsudku rovnako nie je zrejmé, ako krajský súd vyhodnotil vykonané dôkazy a tiež z neho nevyplýva, ako sa vysporiadal s jeho námietkami vznesenými v spore týkajúcimi sa uvádzania nových

dôvodov nespôsobilosti notárskej zápisnice a neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, dohody o odplate za prevod obchodného podielu a zmluvy o postúpení pohľadávok, ktoré v skoršom štádiu konania žalobca neuplatnil.

7.4. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie rozhodol ultra petitem, ak vo výroku rozsudku uviedol „...vyplývajúca z vyrovnacieho konania 55V/7/2004 ...“, pretože právnym dôvodom (titulom) predmetnej pohľadávky nebolo vyrovnacie konanie. Z tohto dôvodu - hoci je súd viazaný žalobným návrhom v zmysle ustanovenia § 216 ods. 1 C.s.p. - krajský súd rozhodol podľa žalovaného nad rámec uplatneného nároku. Predmetný výrok rozsudku je navyše vo vzťahu k vymedzeniu pohľadávky neurčitý.

8. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil, ak rozhodol o tom, že jeho pohľadávka sa nepovažuje za zistenú.

8.1. Popieranie pohľadávok vo vyrovnacom konaní sa svojou povahou líši od ich popretia v konkurznom konaní. V konkurznom konaní vedie popretie pohľadávky spravidla k incidenčnému sporu, v ktorom má byť táto pohľadávka zistená. Vyrovnacie konanie však neumožňuje, aby počas neho prebiehali incidenčné spory, ktorých výsledok by mal mať na toto konanie priamy vplyv. Spor podľa § 59 ods. 5 ZKV nie je sporom obdobným sporom o určenie spornosti, čo do právneho dôvodu, výšky a poradia pohľadávok popretých v prieskumom konaní v rámci konkurzu.

8.2. Podľa názoru odvolateľa ustanovenie § 59 ods. 5 ZKV na rozdiel od § 23 ZKV nepozná pojem „zistenie pohľadávky“. Ustanovenie § 80 písm. c/ C.s.p., na ktoré ustanovenie § 59 ods. 5 ZKV odkazuje, výslovne upravuje, čoho sa žalobca môže určovacou žalobou domáhať. Zo žaloby je pritom zrejmé, že žalobca sa nedomáha určenia, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je. Preto sa podľa názoru žalovaného nejedná o žalobu podľa § 59 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní.

8.3. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal aj skutočnosť, že krajský súd neskúmal včasnosť podania žaloby, pričom podľa jeho názoru žalobca nepreukázal, že žalobu podal včas. V tejto súvislosti zvýraznil, že ak nebola žaloba podaná včas, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie ju zamietnuť.

9. Podľa odvolateľa sa súd prvej inštancie dopustil nesprávneho právneho posúdenia aj pri vyriešení otázky neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu (vrátane dohody o odplate za prevod obchodného podielu), neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a pri posúdení vykonateľnosti notárskej zápisnice.

9.1. Vo vzťahu k neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu žalovaný uviedol, že podstatné náležitosti zmluvy o prevode obchodného podielu sú upravené v ustanovení § 115 ods. 3 Obchodného zákonníka, pričom krajský súd odkázal na ustanovenie § 115 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 115 Obchodného zákonníka a ani žiadne iné zákonné ustanovenie neustanovuje ako obligatórnu náležitosť zmluvy o prevode obchodného podielu dohodu o odplatnosti, resp. bezodplatnosti a ani dohodu o odplate za prevod obchodného podielu. V posudzovanej zmluve o prevode obchodného podielu sa zmluvné strany v čl. 4 dohodli, že odplatu za obchodný podiel dohodnú v samostatnej dohode, pričom dňa 3. júna 2003 takúto dohodu uzatvorili. Odvolateľ je toho názoru, že zmluva je platná, ak sú všetky jej náležitosti dohodnuté v písomnej forme, ak sú obsahom a vôľou prepojené. Odplata za prevod obchodného podielu tak bola medzi zmluvnými stranami platne a určito dohodnutá. Zároveň žalovaný uviedol, že za deň, ku ktorému je potrebné posudzovať platnosť právneho úkonu, je 1. júl 2003, kedy došlo k legalizácii podpisov zmluvných strán.

9.2. Pochybenie krajského súdu videl odvolateľ aj v tom, že nie je zrejmé, aké výkladové pravidlá použil, pričom poukázal na viaceré rozhodnutia týkajúce sa preferencie platnosti právnych úkonov. Pritom dodal, že prvoinštančný súd dospel nelogicky k záveru, že absentuje dohoda o odplate za prevod obchodného podielu, a že z tohto dôvodu je zmluva o prevode obchodného podielu neplatná. Nesprávnym záverom o neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 a dohody o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003 dospel podľa žalovaného krajský súd k nesprávnemu záveru o tom, že Ing. E. B. nevzniklo právo na zaplatenie odplaty za prevod obchodného podielu v obchodnej spoločnosti SYNAKO s.r.o.

9.3. Za nesprávny označil žalovaný aj záver krajského súdu o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky podľa odvolateľa nespôsobuje ani neexistencia pohľadávky, pričom dodal, že právny poriadok vymedzuje osobitné kategórie pohľadávok, ktoré nemôžu

byť predmetom postúpenia, že s odkazom na procesné právo je možné postúpiť aj spornú pohľadávku, že dlžníkovi ostávajú zachované všetky námietky, ktoré má voči pohľadávke bez ohľadu na to, kto je jej majiteľom a zároveň, ak by bol predmetný záver krajského súdu správny, znamenalo by to, že súd by musel v konaní o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky skúmať ako predbežnú otázku existenciu pohľadávky, čo považuje za neprípustné. Otázku, či skutočne došlo alebo nedošlo k postúpeniu pohľadávky, a či bolo postúpenie platné, je možné riešiť len v spore medzi postupcom a postupníkom, žalobca ako dlžník ani nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky.

9.4. Pri posúdení otázky vykonateľnosti notárskej zápisnice žalovaný nesúhlasil s postupom krajského súdu, ktorý predmetnú otázku vyriešil odkazom na uznesenie z 30. septembra 2015, sp. zn. 41CoE/240/2015, hoci mal túto otázku posúdiť sám. Odvolateľ pritom poukázal na predchádzajúce zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu v spore, v zmysle ktorého bolo povinnosťou krajského súdu skúmať spôsobilosť notárskej zápisnice len v zmysle kritérií uvedených v ustanovení § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku a či obsahuje náležitosti predpokladané Notárskym poriadkom (v ustanoveniach § 46 a nasl.). Notárska zápisnica pritom obsahuje všetky zákonné náležitosti vyžadované Exekučným poriadkom (t. j. právny záväzok, vyznačenie oprávnenej osoby a osoby povinnej, právny dôvod, predmet a čas plnenia a súhlas povinnej osoby s jej vykonateľnosťou) a rovnako spĺňa požiadavky podľa § 46 a nasl. Notárskeho poriadku. Notárska zápisnica tak predstavuje spôsobilý exekučný titul, preto podľa názoru žalovaného bola existencia pohľadávky vo vyrovnanom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 55V/7/2004 preukázaná.

10. V závere rozsiahleho odvolania žalovaný napadol aj procesné uznesenie súdu prvej inštancie z 18. júla 2017, č. k. 52Cbi/25/2007-722, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo, a ktorým krajský súd zastavil na základe späťvzatia žalobcu konanie o zmene žaloby z 27. februára 2011.

10.1. Podľa odvolateľa totiž súd môže zmenu žaloby pripustiť alebo nepripustiť, nemôže však konanie o zmene žaloby zastaviť, ako to urobil súd prvej inštancie predmetným uznesením. Preto podľa jeho názoru krajský súd nepostupoval v súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, a doposiaľ o návrhu žalobcu na zmenu žaloby nerozhodol. Uvedené uznesenie tak trpí vadami uvedenými v ustanovení § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a g/ C.s.p. a tieto vady mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného z 25. júna 2018 navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

11.1. Podľa jeho názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. Krajský súd dostatočne, jasne a zrozumiteľne uviedol, akými úvahami sa riadil pri vydaní rozsudku, uviedol podstatné a relevantné dôvody, na základe ktorých vydal svoje rozhodnutie, a to sa týka nielen skutkovej stránky rozhodnutia, ale aj riešených právnych otázok, pričom rešpektoval právne závery odvolacieho súdu vyslovené v jeho skorších kasačných rozhodnutiach. V odôvodnení rozsudku je jednoznačne uvedené, ktoré právne otázky súd skúmal a posudzoval ako prejudiciálne otázky - platnosť zmluvy o prevode obchodného podielu, platnosť dohody o odplate za prevod obchodného podielu, platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok - že sa zaoberal posudzovaním notárskej zápisnice a iných listinných dôkazov založených v súdnom spise.

11.2. Súd prvej inštancie posudzoval samostatne ako predbežnú otázku platnosť zmluvy o prevode obchodného podielu a platnosť dohody o odplate za prevod obchodného podielu, pričom dospel k záveru, že sa jedná o absolútne neplatné právne úkony. Otázku (ne)platnosti právnych úkonov vyriešil krajský súd v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a v súlade s rozhodovacou praxou ústavného súdu.

11.3. Žalobca vo svojom vyjadrení poukázal aj na skutočnosť, že už v žalobe tvrdil neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu neplatnosti základných zmlúv. Poukázal pritom aj na skutočnosť, že v čase vyhlásenia povinnej osoby v notárskej zápisnici neexistoval žiadny právny záväzok na strane povinnej osoby, ale ani žiadny právny dôvod vzniku záväzku. Predmetná skutočnosť má za následok, že predmetná notárska zápisnica nezodpovedá požiadavkám kladeným ustanovením § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku na notársku zápisnicu ako exekučný titul.

12. Opravným uznesením zo 7. novembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-873 súd prvej inštancie opravil výrok rozsudku krajského súdu z 5. marca 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-789 v časti označenia veriteľa

tak, že správne označenie je BTS & Partners, a.s., Námestie osloboditeľov 20, 040 01 Košice, IČO: 36 570 494.

13. Proti opravnému uzneseniu podal dňa 4. decembra 2018 odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd opravné uznesenie (a aj rozsudok) súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13.1. Podľa odvolateľa neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie opravného uznesenia predpokladané ustanovením § 224 C.s.p. Predmetné opravné uznesenie preto považuje žalovaný za nezákonné.

14. Opravným uznesením z 28. decembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-896 súd prvej inštancie opravil výrok rozsudku krajského súdu z 5. marca 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-789 v písomnom vyhotovení zápisnice o pojednávaní z 5. marca 2018 v časti označenia veriteľa tak, že správne označenie je BTS & Partners, a.s., Námestie osloboditeľov 20, 040 01 Košice, IČO: 36 570 494.

15. Aj v poradí druhé opravné uznesenie napadol žalovaný odvolaním, ktoré podal dňa 28. januára 2019. Odvolateľ žiadal, aby odvolací súd opravné uznesenie (a aj rozsudok) súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15.1. Podľa odvolateľa neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie opravného uznesenia predpokladané ustanovením § 224 C.s.p. Predmetné opravné uznesenie je podľa názoru žalovaného nezákonné.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného podľa ustanovenia § 379 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nebol vo veci daný ani dôležitý verejný záujem, zohľadňujúc znenie ustanovenia § 390 C.s.p., dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné, keďže smerujú proti vecne správnym rozhodnutiam súdu prvej inštancie.

17. Úvodom najvyšší súd uvádza, že je funkčne príslušný na prejednanie odvolaní proti rozsudkom krajských súdov, ktoré vo veci konali a rozhodovali ako súdy prvej inštancie. Uvedené platí napriek skutočnosti, že právna úprava Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 výslovne neupravuje funkčnú príslušnosť najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 (viď ustanovenie § 10 ods. 2 O.s.p.) s výnimkou konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (viď ustanovenie § 31 ods. 2 C.s.p.). V tejto súvislosti je potrebné vychádzať z prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 C.s.p., v zmysle ktorého konania začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálné a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončia súdy, na ktorých sa konanie začalo. Uvedené znamená, že konanie, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 na krajskom súde ako súde prvej inštancie, sa na tomto súde dokončí podľa Civilného sporového poriadku. Táto istá zásada platí aj pre štádium odvolacieho konania, že pokiaľ podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie rozhodoval najvyšší súd, tak je najvyšší súd odvolacím súdom vo veciach, v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie, aj podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Zároveň tento záver vyplýva aj z aplikácie čl. 4 Základných princípov Civilného sporového poriadku, ako aj z ustanovenia § 34 C.s.p. v spojení s ustanovením § 31 ods. 2 C.s.p. Preto aj v ďalších veciach (t. j. nielen v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských zmluvách), v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie podľa predpisov účinných do 30. júna 2016, rozhoduje o odvolaniach najvyšší súd (rovnako viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2017, sp. zn. 3Obo/18/2017).

18. Predmetom konania je rozhodnutie o žalobe žalobcu ako vyrovnacieho dlžníka, ktorou sa podľa ustanovenia § 59 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“ alebo „ZKV“) domáhal určenia, že vykonateľná pohľadávka žalovaného (t. j. veriteľa vo vyrovnacom konaní) vo výške 1 933 023,04 eur (pôvodne 58 234 252,20 Sk) prihlásená vo

vyrovnanom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 55V/7/2004 sa nepovažuje za zistenú.

19. Predmetný spor je predmetom meritórneho odvolacieho prieskumu zo strany najvyššieho súdu štvrtýkrát, preto jeho úlohou pri prejednaní odvolania s ohľadom na odvolacie námietky žalovaného je (okrem iného) posúdiť, či súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku postupoval v súlade s právne záväzným názorom, ktorý vyslovil odvolací súd v jednotlivých kasačných uzneseniach, a teda či pri svojom rozhodovaní rešpektoval zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 391 ods. 2 C.s.p.

19.1. V uznesení z 15. novembra 2011, sp. zn. 1Obo/43/2011 - ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok krajského súdu z 21. marca 2011, č. k. 52Cbi/25/2007-193 - najvyšší súd okrem iného uviedol, že treba ako prejudiciálnu otázku skúmať platnosť základných zmlúv (t. j. zmluvy o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 a dohody o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003). Zároveň v predmetnom uznesení najvyšší súd skonštatoval, že pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka, je nesporné, že postúpiť možno len existujúcu pohľadávku. Teda pohľadávku, ktorá sa zakladá na neplatnej zmluve o prevode obchodného podielu, nemožno postúpiť, pretože platne nevznikla.

19.2. V poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie z 3. decembra 2012, č. k. 52Cbi/25/2007-398 bol zrušený uznesením najvyššieho súdu z 31. marca 2014, sp. zn. 3Obo/7/2013 výlučne z dôvodu procesných pochybení krajského súdu, ktorý vo veci nevykonával žiadne dokazovanie, hoci sa na jednotlivé dôkazy v odôvodnení rozsudku odvolával, a svoje rozhodnutie zároveň neodôvodnil spôsobom uvedeným v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

19.3. Dôvodmi zrušenia tretieho rozsudku krajského súdu z 1. júna 2015, č. k. 52Cbi/25/2007-598 uznesením najvyššieho súdu z 30. marca 2016, sp. zn. 3Obo/27/2015 boli: 1/ rozhodnutie ultra petitem, nakoľko krajský súd prekročil rozsah žaloby podľa § 59 ods. 5 ZKV a zároveň nerozhodol o pripustení zmeny žaloby uskutočnenej podaním žalobcu z 27. februára 2011; 2/ postup v rozpore s ustanovením § 159 ods. 2 O.s.p., ak pri posudzovaní neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu vychádzal z rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2014, č. k. 3Cob/166/2013-561, v dôsledku čoho nerešpektoval právne záväzný názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení najvyššieho súdu z 15. novembra 2011, sp. zn. 1Obo/43/2011 a 3/ nesprávne posúdenie otázky (ne)spôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu.

20. Odvolacie námietky žalovaného proti rozsudku krajského súdu možno aj s ohľadom na uplatnené odvolacie dôvody rozdeliť do desiatich častí:

1/ nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie znemožňujúci realizáciu procesných práv žalovaného nevysporiadaním sa s jeho argumentáciou obsiahnutou v podaní z 9. decembra 2016, neuvedením toho, aké výkladové pravidlá pri posudzovaní neplatnosti jednotlivých právnych úkonov použil a nezaobieraním sa obsahom popretia pohľadávky vo vyrovnanom konaní,

2/ iná vada majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nedodržaním postupu pri vykonaní dokazovania stanoveným zákonom,

3/ iná vada majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci prejavujúca sa neurčitým vymedzením vykonaných dôkazov a neuvedením spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov,

4/ iná vada majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci prejavujúca sa v rozhodnutí súdu ultra petitem a v neurčitosti výroku napadnutého rozsudku,

5/ nesprávne právne posúdenie žaloby žalobcu ako žaloby podľa § 59 ods. 5 ZKV,

6/ nesprávne posúdenie včasnosti podanej žaloby,

7/ nesprávne právne posúdenie veci, ak súd dospel k záveru, že zmluva o prevode obchodného podielu a dohoda o odplate za prevod obchodného podielu sú neplatnými právnymi úkonmi,

8/ nesprávne právne posúdenie (ne)platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky,

9/ nesprávne právne posúdenie (ne)vykonateľnosti notárskej zápisnice a

10/ vady procesného uznesenia súdu prvej inštancie z 18. júla 2017, č. k. 52Cbi/25/2007-722, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

21. Zároveň odvolací súd uvádza, že pri viazanosti odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 C.s.p.) je oprávnený posudzovať len tie odvolateľom uplatnené odvolacie dôvody, vo vzťahu ku ktorým uviedol odvoláciu argumentáciu, a nie aj tie, ktoré síce v úvode odvolania označil odkazom na znenie

ustanovenia § 365 ods. 1 C.s.p., avšak z obsahu podaného odvolania nevyplývajú.

21.1. Predmetný záver sa týka predovšetkým nesplnenia procesných podmienok (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), keďže predmetný odvolací dôvod žalovaný formálne uplatnil, avšak z obsahu podaného odvolania nevyplýva. Pritom vo vzťahu k prípadnej absencii procesných podmienok neprichádza do úvahy ani postup podľa § 380 ods. 2 C.s.p., nakoľko z obsahu predloženého súdneho spisu nevyplýva, že by v predmetnom spore neboli splnené procesné podmienky.

21.2. Rovnako žalovaný - hoci je v spore zastúpený advokátom, ktorý mu mal zabezpečiť kvalifikovanú právnu pomoc - výlučne formálnym spôsobom uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p., avšak v odvolaní nenamieta nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania. Uvedeným odvolacím dôvodom sa tak najvyšší súd nemohol v rámci svojho rozhodovania zaoberať.

22. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu tvrdeného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý mu mal znemožniť realizáciu jemu patriacich procesných práv, odvolací súd uvádza, že k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22.1. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu sa rozumie taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

22.2. Aby bol naplnený predmetný odvolací dôvod (a aby bola daná dôvodnosť podaného odvolania), musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

23. Predmetná odvolacia námietka žalovaného podľa názoru odvolacieho súdu nemôže obstať. Rozsudok súdu prvej inštancie nie je možné považovať za nepreskúmateľný (prípadne arbitráry) len preto, že odvolateľ zastáva subjektívny názor, podľa ktorého sa konajúci súd pri svojom rozhodovaní nevysporiadal s niektorým jeho podaním adresovaným súdu v priebehu dlhoročného sporu.

23.1. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci samej. Odôvodnenie rozhodnutia nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený stranou v priebehu súdneho sporu, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre vydanie konečného súdneho rozhodnutia.

23.2. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie a vysporiadať sa s rozhodujúcimi argumentmi strán sporu však nie je možné vykladať tak, že v konečnom rozhodnutí musí bod po bode rozobrať všetky podania strán sporu a vysvetliť opodstatnenosť (resp. neopodstatnenosť) tvrdení v nich obsiahnutých s tým, že ak súd podľa takejto predstavy strany sporu (prípadne jej právneho zástupcu) nepostupuje, má sa považovať rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné, prípadne až arbitrárne. Takýto prístup je nevyhnutné odmietnuť. Osobitne odvolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

23.3. V tejto súvislosti pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že predmetné podanie žalovaného (t. j. podanie z 9. decembra 2016) neobsahovalo v zásade žiadnu novú argumentáciu, ale predstavovalo iba zhrnutie (resp. opakovanie) jednotlivých jeho skorších písomných podaní a ústnych prednesov, ktoré už boli predmetom posudzovania tak zo strany súdu prvej inštancie, ako aj zo strany odvolacieho súdu, a ktoré aj vzhľadom na záväzné právne závery vyslovené v predchádzajúcich kasačných uzneseniach najvyššieho súdu boli predmetom posudzovania krajského súdu v odvolaní napadnutom rozsudku.

23.4. Rovnako považuje odvolací súd za nevyhnutné poukázať na to, že samotný žalovaný v odvolaní iba všeobecne namietal, že súd prvej inštancie sa jeho podaním nezaoberal, pričom v odvolacom konaní neuviedol, s akou konkrétnou námietkou z predmetného podania, ktorá by mala byť kľúčová pre

meritórne rozhodnutie vo veci samej, sa krajský súd nevysporiadal. Obsahovo tak predmetná odvolacia námietka predstavuje iba nespokojnosť žalovaného s tým, že v prvoinštančnom konaní nebol úspešný, a že sa krajský súd nestotožnil s jeho právnou argumentáciou, čo však nepatrí do obsahu práva na súdnu ochranu a nemôže tak založiť dôvodnosť podaného odvolania.

24. Žalovaný taktiež nedôvodne namietal arbitrárnosť (resp. nepreskúmateľnosť) napadnutého rozsudku krajského rozsudku, pokiaľ ide o neuvedenie jednotlivých výkladových pravidiel pri vyslovení záveru o neplatnosti jednotlivých právnych úkonov. V skutočnosti ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorou sa odvolací súd v podrobnostiach zaoberá nižšie (viď body 34 a nasl. nižšie, predovšetkým však bod 41).

24.1. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj tvrdenie odvolateľa o tom, že sa súd prvej inštancie nezaoberal obsahom popretia pohľadávky vo vyrovnanom konaní, ktoré malo podľa žalovaného založiť záver o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Predmetná skutočnosť bola medzi stranami nesporná a z obsahu súdneho spisu je nepochybné, že dôvodom popretia pohľadávky vo vyrovnanom konaní bola nevykonateľnosť notárskej zápisnice z dôvodu, že neexistoval záväzok žalobcu, nakoľko zmluva o prevode obchodného podielu je absolútne neplatným právnym úkonom a z predmetného dôvodu nemohla byť pohľadávka voči žalobcovi platne postúpená z Ing. E. B. na žalovaného. Navyše odvolací súd dodáva, že predmetná námietka žalovaného predstavuje nové tvrdenie prvýkrát uplatnené až v odvolacom konaní (doposiaľ žalovaný maximálne tvrdil, že popretie jeho pohľadávky bolo účelové). Novoty v odvolacom konaní sú v zmysle ustanovenia § 366 C.s.p. v zásade vylúčené okrem výnimiek uvedených v predmetnom ustanovení. Žalovaný však v odvolaní výslovne netvrdil, že by bola splnená niektorá zo zákonných podmienok pre uplatnenie novôt v odvolacom konaní.

25. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj odvolacie námietky žalovaného, ktorými vytýkal súdu prvej inštancie nedostatky, ktorých sa mal dopustiť pri vykonaní dokazovania (ide o námietky odvolateľa uvedené v bodoch 7.2. a 7.3. vyššie - pozn. odvolacieho súdu). Pri posudzovaní predmetných námietok nie je možné vychádzať izolovane len z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ale ich (ne)opodstatnenosť je nevyhnutné posudzovať s poukazom na obsahom predloženého súdneho spisu, ktorý predstavuje spoľahlivý základ pre záver, či určitý dôkaz bol alebo nebol súdom vykonaný.

25.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (z bodu 14) síce nevyplyva, že by krajský súd v spore vykonal dokazovanie zmluvou o postúpení pohľadávky, a že by oboznámil strany sporu s obsahom rozhodnutia vydaného v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 41CoE/240/2015 - ako to v odvolaní namietal žalovaný - avšak odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinou - zmluvou o postúpení pohľadávky a zároveň oboznámil strany sporu s obsahom uznesenia krajského súdu z 30. septembra 2015, sp. zn. 41CoE/240/2015. Tento záver vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní z 5. marca 2018 - na ktorom bol vyhlásený aj odvolaním napadnutý rozsudok - v ktorej je na strane 13 výslovne uvedené, že súd vykonal dokazovanie zmluvou o postúpení pohľadávky zo 16. októbra 2003 a že oboznámil strany s uznesením krajského súdu z 30. septembra 2015, sp. zn. 41CoE/240/2015.

25.2. Obstať nemôže ani tvrdenie odvolateľa o tom, že rozsudok krajského súdu neobsahuje hodnotenie vykonaných dôkazov. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, aké skutočnosti vyplývali z rozhodujúcich listinných dôkazov (t. j. zo zmluvy o prevode obchodného podielu, dohody o odplate za prevod obchodného podielu, zmluvy o postúpení pohľadávky a z notárskej zápisnice), akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní krajský súd riadil a aké (právne) závery vyslovil.

26. Najvyšší súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani argumentáciu žalovaného, podľa ktorej mal súd prvej inštancie rozhodnúť ultra petitem a podľa ktorej má byť výrok odvolaním napadnutého rozsudku neurčitý.

26.1. Predmetná argumentácia odvolateľa vychádzala z toho, že znenie prvého výroku napadnutého rozsudku - „súd určuje, že pohľadávka veriteľa BTS & Partners, Námestie osloboditeľov 20, 040 01 Košice, IČO: 36 570 494, vo výške 1.933.023,04 eur (pôvodne 58.234.252,20 Sk) vyplývajúca z vyrovnacieho konania 55V/7/2004 sa nepovažuje za zistenú“ - nie je doslovne totožné so znením petitu žaloby žalobcu zo 4. júla 2007, ktorý znel nasledovne: „súd zisťuje, že pohľadávka veriteľa BTS & Partners, a.s. vo výške 58.234.252,20 Sk sa nepovažuje za zistenú“. Z obsahu žaloby žalobcu je

nepochybné, že predmetná žaloba sa týka pohľadávky veriteľa BTS & Partners, a.s. (žalovaného), ktorá bola prihlásená vo vyrovnacom konaní dlžníka UNIVERSUM REAL, s.r.o. (žalobcu) vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 55V/7/2004.

26.2. Viazanosť žalobným návrhom podľa ustanovenia § 216 ods. 1 C.s.p. - na ktoré odkazoval odvolateľ - znamená, že súd je povinný rozhodovať o procesnom nároku žalobcu, ktorý je obsiahnutý v žalobe. Uvedené znamená, že v žalobe žalobca vymedzuje predmet konania, pokiaľ ide o I. konkrétny právny vzťah, ktorý podľa žalobcu existuje a je ohrozený alebo porušený, II. konkrétny nárok z tohto právneho vzťahu, ktorému žiada poskytnúť súdnu ochranu a III. výšku alebo rozsah plnenia, ktoré z daného nároku žiada priznať (k tomu viď aj ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 800).

26.3. Súd tak pri svojom rozhodovaní nie je viazaný len tzv. petitom žaloby, ale žalobou ako celkom, pričom výrok súdneho rozhodnutia sa nemusí doslovne zhodovať z jeho návrhom sformulovaným žalobcom. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/4542/2007, podľa ktorého ak označí žalobca v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu, alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia totožné práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia, prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný.

26.4. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že krajský súd svojím rozsudkom rozhodol o nároku uplatnenom žalobcom v žalobe zo 4. júla 2007 a jej rozsah neprekročil, keďže vo výroku rozhodol o totožnej pohľadávke (t. j. pohľadávke vo výške 1.933.023,04 eur) toho istého veriteľa (žalovaného) týkajúcej sa totožného vyrovnacieho konania (t. j. konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 55V/7/2004), ako žalobca vymedzil svojou žalobou. Preto nemožno dospieť k záveru, že by krajský súd rozhodol nad rámec žalobného návrhu, alebo že by jeho rozhodnutie bolo neurčité. Jediným argumentom žalovaného bolo použitie slova „vyplývajúca“ vo výroku rozsudku namiesto slova „prihlásená“, avšak predmetná terminologická nepresnosť aj vzhľadom na vyššie uvedené - za súčasnej skutočnosti, že ani žalovaný netvrdil, že by v predmetnom vyrovnacom konaní bola sporná aj iná jeho pohľadávka - nemôže založiť záver o nesprávnosti odvolaním napadnutého rozsudku. Takýto záver by bol totiž založený na prísne formalistickom „slovičkárení“, ktorý by bol v rozpore s právom na súdnu ochranu.

27. Z dôvodov uvedených vyššie (viď body 25 a 26 vyššie) žalovaný v odvolaní nedôvodne tvrdil existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.

28. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s tvrdením žalovaného, že krajský súd nesprávne vyhodnotil žalobu žalobcu ako žalobu podľa ustanovenia § 59 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, pričom jeho argumentácia vychádzala z odlišností medzi znením ustanovení § 59 ods. 5 ZKV a § 23 ZKV, nakoľko vyrovnacie konanie neumožňuje, aby prebiehali incidenčné spory.

28.1. Úvodom odvolací súd poukazuje na protirečivosť argumentácie žalovaného, ktorý v skoršom štádiu sporu tvrdil, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Predmetné tvrdenie bolo vyvrátené - hoci za čiastočne odlišnej procesnej situácie (a pri odlišnom znení výroku rozsudku krajského súdu), ktorú si odvolací súd plne uvedomuje - predchádzajúcim kasačným uznesením najvyššieho súdu z 30. marca 2016, sp. zn. 3Obo/27/2015. Následne po vyriešení otázky naliehavého právneho záujmu žalobcu na podaní predmetnej žaloby procesná obrana žalovaného bola založená na tvrdení, že predmetná žaloba nie je určovacou žalobou, ako to predpokladá ustanovenie § 59 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní.

29. V uznesení z 30. marca 2016, sp. zn. 3Obo/27/2015 odvolací súd skonštatoval, že pri žalobe podľa § 59 ods. 5 ZKV, ak žalobca postupuje podľa pokynov súdu vo vyrovnacom konaní, je daný naliehavý právny záujem na určení, či je alebo nie je právo veriteľa, nakoľko rozhodnutím súdu sa definitívne vyrieši otázka neistoty v právnom vzťahu medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. Na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým sa žalobe dlžníka vyhovie, vzniká žalobcovi právo na

uvoľnenie zabezpečenej sumy (popretá pohľadávka), v prípade zamietnutia žaloby naopak vzniká žalovanému ako veriteľovi právo na vyplatenie popretej pohľadávky zo zabezpečenej sumy.

29.1. Predmetný záver vychádzal síce z rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o nároku žalobcu uplatneného zmenou žaloby z 27. februára 2011, aktuálne preskúmané rozhodnutie vychádza z pôvodne podanej žaloby, keďže konanie o návrhu žalobcu na zmenu žaloby bolo zastavené na základe späťvzatia žalobcu uznesením súdu prvej inštancie z 18. júla 2017, č. k. 52Cbi/25/2007-722.

29.2. Uvedený záver je použiteľný aj na rozhodnutie o pôvodnej žalobe žalobcu, keďže aj na jej základe sa rozhodnutím súdu definitívne vyrieši otázka neistoty v právnom vzťahu medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom (a teda, či je žalobca povinný uspokojiť pohľadávku žalovaného disponujúceho exekučným titulom). Na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým sa žalobe dlžníka vyhovie, vzniká žalobcovi právo na uvoľnenie zabezpečenej sumy (popretá pohľadávka), v prípade zamietnutia žaloby naopak vzniká žalovanému ako veriteľovi právo na vyplatenie popretej pohľadávky zo zabezpečenej sumy.

30. Predmetnú argumentáciu žalovaného pritom nepovažuje odvolací súd za správnu. Síce znenie ustanovenia § 23 ods. 3 ZKV - podľa ktorého, kto popiera vykonateľnú pohľadávku, musí toto stanovisko uplatniť podľa povahy pohľadávky buď na súde, alebo na príslušnom správnom orgáne v lehote určenej súdom - nie je úplne totožné so znením ustanovenia § 59 ods. 5 ZKV - v zmysle ktorého, ak je popretá pohľadávka vykonateľná, súd určí dlžníkovi lehotu na uplatnenie práva podľa ustanovení osobitného zákona (s odkazom na ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p. - pozn. odvolacieho súdu) s poučením, že zabezpečenú sumu uvoľní v prospech veriteľa, ak lehotu nedodrží. Táto skutočnosť sama osebe nemôže znamenať, že žaloba podaná podľa § 59 ods. 5 ZKV nie je svojou povahou incidenčnou žalobou a zároveň, že ak je žalobný návrh naformulovaný spôsobom typickým pre popretie vykonateľnej pohľadávky v konkurznom konaní (podľa § 23 ods. 3 ZKV), nemôže ísť o žalobu podľa ustanovenia § 59 ods. 5 ZKV. V oboch typoch konania sa totiž subjekt, ktorý poprel prihlásenú vykonateľnú pohľadávku niektorého veriteľa, sa osobitnou žalobou domáha vydania rozhodnutia súdu, na základe ktorého nedôjde k jej uspokojeniu, či už v konkurznom alebo vo vyrovnacom konaní.

30.1. Záver, že predmetná žaloba nie je žalobou podľa § 59 ods. 5 ZKV nemožno vyvodiť ani z toho, že podľa názoru odvolateľa nejde o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O.s.p., na ktoré predmetné ustanovenie zákona o konkurze a vyrovnaní odkazuje. Osobitným typom určovacej žaloby - ako to predpokladá ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p. - je nielen žaloba podľa § 59 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, ale aj všetky ostatné incidenčné žaloby (napr. žaloby o určenie pravosti, výšky alebo poradia popretej pohľadávky, prípadne o právo na jej oddelené uspokojenie) vyvolané konkurzným konaním, hoci v zákone nie je obsiahnutý výslovný odkaz na ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p. Tento záver vyplýva aj z ustálenej judikatúry (k tomu vid' napr. 4Obo/36/2006, 3Obo/75/2008, 1MOboV/17/2006, III. ÚS 354/2011, ale aj stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky č. Cpjn 19/98), ale aj z odbornej judikatúry (k tomu vid' napr. Ďurica, M.: Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii. Eurokodex: Žilina, 2006, s. 223).

30.2. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že žalobca svojou žalobou - ktorá predstavuje žalobu podľa § 59 ods. 5 ZKV - sledoval, aby vo vyrovnacom konaní nebola z jeho majetku uspokojená prihlásená vykonateľná pohľadávka žalovaného disponujúceho predloženým exekučným titulom (notárskou zápisnicou).

31. Úspech nemožno priznať ani argumentácii odvolateľa, podľa ktorej povaha vyrovnacieho konania bráni viesť incidenčné spory. Odvolateľ správne uvádza, že je rozdiel v povahe konkurzného a vyrovnacieho konania, keďže konkurzné konanie môže byť skončené v zásade až po ukončení všetkých incidenčných sporov, na rozdiel od vyrovnacieho konania, ktoré je časovo podstatne kratšie a končí potvrdením vyrovnania bez ohľadu na to, či sú ukončené súdne spory iniciované veriteľmi popretej pohľadávky podľa § 59 ods. 4 ZKV, prípadne dlžníkom, ak došlo k popretiu vykonateľnej pohľadávky podľa § 59 ods. 5 ZKV (ako je tomu v predmetnom spore).

31.1. Uvedenému zodpovedá aj osobitné zakotvenie ochrany veriteľov popretých pohľadávok pre prípad ich úspechu v incidenčnom spore. Zákonná úprava predpokladá, že k ukončeniu predmetných sporov dôjde až po ukončení vyrovnania, a aby neboli títo veritelia v prípade úspechu v incidenčnom spore vylúčení z uspokojenia prihlásenej pohľadávky dlžníkom, ukladá dlžníkovi povinnosť zložiť peňažné

prostriedky vo výške, v akej by bola pohľadávka (ak by nebola popretá) vo vyrovnaní uspokojená, ktoré budú v prípade úspechu veriteľa (resp. v prípade neúspechu dlžníka) v spore podľa § 59 ods. 5 (a aj ods. 4) zákona o konkurze a vyrovnaní uvoľnené v prospech veriteľa.

32. Žalovaný v odvolaní nedôvodne namietal aj nesprávne posúdenie včasnosti podanej žaloby. V konaní nebolo sporné, že žaloba žalobcu zo 4. júla 2007 doručená krajskému súdu dňa 9. júla 2007 bola podaná včas vzhľadom k tomu, že uznesenie krajského súdu z 18. apríla 2007, č. k. 55V/7/2004-614 v spojení s opravným uznesením zo 6. júna 2007, č. k. 55V/7/2004-647 - ktorým bola žalobcovi určená lehota 30 dní na podanie predmetnej žaloby - nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30. júna 2007. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli opodstatňovať záver o tom, že by žalobca podal predmetnú žalobu po uplynutí tridsaťdňovej (prekluzívnej) lehoty.

32.1. Vychádzajúc z obsahu predchádzajúcich podaní žalovaného (napr. z podania z 9. decembra 2016) je zrejmé, že jeho názor o oneskorenom podaní žaloby vychádzal z presvedčenia o tom, že predmetná žaloba nie je žalobou podľa § 59 ods. 5 ZKV. Tento názor je však na vyššie vyslovené závery o tom - že v posudzovanom spore ide o žalobu podľa ustanovenia § 59 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní - nesprávny.

33. Pokiaľ ide o časť odvolania, v ktorom odvolateľ namietal nesprávne právne posúdenie vo vyriešení hmotnoprávných otázok (t. j. v neplatnosti jednotlivých právnych úkonov a nespôsobilosti notárskej zápisnice), odvolací súd konštatuje, že základná premisa vyslovená v preskúmanom rozsudku krajského súdu je založená na tom, že ak je neplatná zmluva o prevode obchodného podielu a dohoda o odplate za prevod obchodného podielu, neplatná je aj zmluva o postúpení pohľadávky, a v dôsledku neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu nie je notárska zápisnica spôsobilým exekučným titulom, keďže nespĺňa požiadavky vyžadované ustanovením § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku.

33.1. Predmetnému konštatovaniu nie je možné aj vzhľadom na právne záväzný názor vyslovený v uznesení odvolacieho súdu z 15. novembra 2011, sp. zn. 1Obo/43/2011, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný, nič vytknúť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak bude posúdenie správnosti jednotlivých čiastkových záverov vyslovených krajským súdom.

34. Otázka platnosti (resp. neplatnosti) zmluvy o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 a dohody o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003 bola riešená okrem predmetného sporu aj v ďalších konaniach.

34.1. Predovšetkým sa jedná o konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/23/2004, v ktorom bola otázka platnosti zmluvy o prevode obchodného podielu riešená ako tzv. predbežná otázka. V uvedenom spore krajský súd v rozsudku z 30. októbra 2008, sp. zn. 12Co/154/2008 dospel k záveru, že zmluva o prevode obchodného podielu je absolútne neplatným právnym úkonom a totožný záver vyslovili aj najvyšší súd v rozsudku z 19. mája 2010, sp. zn. 5Cdo/99/2009, 5Cdo/100/2009, 5Cdo/101/2009 a Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) v uznesení o odmietnutí ústavnej sťažnosti z 5. októbra 2010, sp. zn. III. ÚS 375/2010.

34.2. Ďalej bola otázka (ne)platnosti zmluvy o prevode obchodného podielu predmetom sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 25Cb/112/2008, pričom Krajský súd v Bratislave vo výroku rozsudku z 25. júna 2014, č. k. 3Cob/166/2013-561 určil, že predmetná zmluva o prevode obchodného podielu je absolútne neplatná.

35. Odvolací súd uvádza, že žalovaný nevystupoval ani v jednom zo sporov uvedených vyššie.

35.1. Osobitne vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2014, č. k. 3Cob/166/2013-561 ostávajú aktuálne závery, ktoré vyslovil odvolací súd v predchádzajúcom kasačnom uznesení z 30. marca 2016, sp. zn. 3Obo/27/2015, a to že ním nie je súd viazaný z dôvodu, že pred vyhlásením predmetného rozsudku došlo k prerušeniu konania pre vyhlásenie konkurzu na majetok jednej zo strán sporu.

35.2. Pokiaľ ide o konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/23/2004 a závery o neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu vyslovené v rozhodnutiach vydaných v predmetnom spore (vrátane rozhodnutí najvyššieho súdu a ústavného súdu), tieto neboli prejudiciálne

záväzné v zmysle § 194 ods. 2 C.s.p. z dôvodu, že vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/23/2004 nevystupovala obchodná spoločnosť BTS & Partners, a.s. (t. j. žalovaný v rozhodovanom spore) ako strana sporu (k tomu vid' napr. 1Cdo/133/2009, 3Cdo/115/2016 a 3Cdo/147/2018). Predmetné konštatovanie však nemožno vykladať tak, že by na závery vyslovené v rozsudku najvyššieho súdu z 19. mája 2010, sp. zn. 5Cdo/99/2009, 5Cdo/100/2009, 5Cdo/101/2009 a v uznesení ústavného súdu z 5. októbra 2010, sp. zn. III. ÚS 375/2010 nebolo možné vôbec prihliadať (v podrobnostiach vid' bod 39.3. nižšie).

36. Odvolací súd konštatuje, že krajský súd v súlade so záväzným názorom vysloveným v zrušujúcich uzneseniach najvyššieho súdu z 15. novembra 2011, sp. zn. 1Obo/43/2011 a z 30. marca 2016, sp. zn. 3Obo/27/2015 - keď otázku platnosti zmluvy o prevode obchodného podielu ako prejudiciálnu otázku neposudzoval výlučne odkazom na súdne rozhodnutia, v ktorých sa taktiež posudzovala otázka (ne)platnosti predmetnej zmluvy o prevode obchodného podielu (vid' body 34.1. a 34.2. vyššie), nakoľko nedošlo k splneniu podmienok podľa § 194 ods. 2 C.s.p. (vid' bod 35.2. vyššie) - ale vyriešil ju samostatne.

37. Základné formálne náležitosti zmluvy o prevode obchodného podielu majúce vplyv na jej platnosť sú upravené v ustanovení § 115 ods. 3 Obchodného zákonníka (od 1. septembra 2018 v ustanovení § 115 ods. 4 Obchodného zákonníka - pozn. odvolacieho súdu), v zmysle ktorého zmluva o prevode obchodného podielu musí mať písomnú formu a podpisy na zmluve sa musia osvedčiť. Nadobúdateľ, ktorý nie je spoločníkom, v nej musí vyhlásiť, že pristupuje k spoločenskej zmluve, prípadne stanovám, ak boli prijaté. Ak žalovaný namietal, že krajský súd vo svojom rozsudku odkázal na ods. 2 ustanovenia § 115 Obchodného zákonníka, jedná sa iba o zrejmu chybu v písaní, ku ktorej došlo pri písomnom vyhotovení rozsudku, nakoľko v skutočnosti pri svojom rozhodovaní aplikoval ustanovenie § 115 ods. 3 (a nie ods. 2) Obchodného zákonníka. Predmetné zákonné ustanovenie však nie je možné vykladať tak, že absencia iných obsahových náležitostí zmluvy o prevode obchodného podielu nemôže mať za následok jej neplatnosť.

37.1. Už v rozsudku z 23. novembra 2001, sp. zn. 2Obo/102/2001 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 7/2002) najvyšší súd skonštatoval, že pokiaľ ide o náležitosti zmluvy o prevode obchodného podielu, z hľadiska jej určitosti a zrozumiteľnosti vyžadovaných pre každý platný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva musí obsahovať jednoznačne špecifikovaný obchodný podiel a musí z nej byť zrejmé, či ide o prevod bezodplatný alebo odplatný. Pri odplatnom prevode obchodného podielu musí byť v zmluve uvedená jeho cena alebo spôsob jej určenia. Spôsob vypočítania ceny obchodného podielu Obchodný zákonník neupravuje, preto ak spoločenská zmluva neurčuje inak, určí sa dohodou zmluvných strán.

38. Krajský súd pri formulovaní záveru o neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 vychádzal z vyššie citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu z 23. novembra 2001, sp. zn. 2Obo/102/2001, pričom jednoznačne uviedol, že v predmetnej veci išlo o odplatný prevod obchodného podielu, avšak neobsahovala dohodu zmluvných strán o cene a ani o spôsobe jej určenia. Rovnako súd prvej inštancie konštatoval, že ak zmluvné strany mienili cenu stanoviť dodatočne, mali spôsob, akým bude dodatočne určená cena, urobiť zrozumiteľne a určito. Vzhľadom k tomu, že zmluva o prevode obchodného podielu predmetnú náležitosť (t. j. cenu prevádzaného obchodného podielu, ani spôsob, akým sa táto cena určí) neobsahuje, dospel krajský súd k záveru o jej absolútnej neplatnosti pre neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na to, aký bol úmysel konajúcich zmluvných strán (t. j. dohodnúť cenu obchodného podielu samostatným doplnkom).

39. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní považuje za potrebné poukázať na princíp právnej istoty zakotvený v čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, ktorý sa prejavuje tým, že každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

39.1. Pojem ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít upravený v čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, resp. v ustanoveniach § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 C.s.p. predstavuje širší pojem ako pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu obsiahnutý v ustanovení

§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu v zmysle posúdenia prípustnosti dovolania je možné zaradiť iba rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých rozhodoval ako dovolací súd [t. j. v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch - dovolaní a dovolaní generálneho prokurátora (mimoriadnom dovolaní)]. Naproti tomu pod pojem ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít možno zahrnúť nielen rozhodnutia dovolacieho súdu, ale aj rozhodnutia, ktoré vydal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

39.2. Ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít môže predstavovať aj jednotlivé rozhodnutie (a to aj doposiaľ nepublikované), pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu prípadne ústavného súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.

39.3. Z uvedeného je zrejmé, že vyššie citované rozhodnutie odvolacieho senátu najvyššieho súdu z 23. novembra 2001, sp. zn. 2Obo/102/2001 je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ako to predpokladá čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku. Predmetné rozhodnutie akceptovali a obsahovo naň nadviazali vo svojej rozhodovacej činnosti aj najvyšší súd v rozsudku najvyššieho súdu z 19. mája 2010, sp. zn. 5Cdo/99/2009, 5Cdo/100/2009, 5Cdo/101/2009 a ústavný súd v uznesení z 5. októbra 2010, sp. zn. III. ÚS 375/2010.

39.4. Zároveň rozhodnutie 2Obo/102/2001 je všeobecne akceptované aj v odbornej verejnosti, keď naň odkazujú a závery z neho preberajú odborné publikácie, bez toho, aby predmetné rozhodnutie bolo spochybňované (k tomu viď napr. Patakyová, M. a kol.: Obchodný zákonník. Komentár. 4. vydanie. C. H. Beck: Bratislava, 2013, s. 485 a s. 490; Ovečková, O. a kol.: Obchodný zákonník. 1. časť. Komentár. IURA EDITION: Bratislava, 2005, s. 370 a Suchoža, J. a kol.: Obchodný zákonník. Komentár. Eurounion: Bratislava, 2007, s. 278 a s. 279).

40. V danom prípade išlo o odplatný prevod obchodného podielu, preto bolo povinnosťou zmluvných strán dohodnúť v zmluve cenu, za ktorú sa obchodný podiel prevádza, prípadne spôsob, ktorým má byť cena obchodného podielu určená.

40.1. Ak odplatná zmluva o prevode obchodného podielu neobsahuje dohodu o cene obchodného podielu a ani dohodu o spôsobe jej určenia, je táto zmluva absolútne neplatná pre jej neurčitost' podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené platí aj vtedy, ak bola cena obchodného podielu (prípadne spôsob jej určenia) dohodnutá až následne (t. j. po uzavretí zmluvy o prevode obchodného podielu) v podobe dodatku k zmluve, prípadne v podobe osobitnej dohody.

40.2. Absolútna neplatnosť právneho úkonu sa vyznačuje tým, že nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a hľadá sa naň, ako by nebol urobený; táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením (ratihabíciou) a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti (k tomu viď aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/96/95 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 39/1998).

40.3. Pod spôsobom určenia ceny, za ktorú sa obchodný podiel prevádza, je potrebné rozumieť zmluvnými stranami dohodnutý jednoznačný, určitý a pochybnosti nevzbudzujúci postup, na základe ktorého sa určí cena prevádzaného obchodného podielu. Tento spôsob určenia ceny (hodnoty) obchodného podielu musí byť dojednaný už v čase uzatvorenia zmluvy obchodného podielu a zároveň musí byť aj v texte písomnej zmluvy o prevode obchodného podielu obsiahnutý.

40.4. Za spôsob určenia ceny, za ktorú sa obchodný podiel prevádza, nemožno považovať také zmluvné dojednanie, obsahom ktorého je dohoda zmluvných strán o tom, že sa na cene obchodného podielu dohodnú následne v budúcnosti. Takéto dojednanie je neurčité a odporuje zhodnému prejavu vôle zmluvných strán o uzavretí odplatnej zmluvy o prevode obchodného podielu.

41. V nadväznosti na vyššie uvedené právne závery odvolací súd konštatuje, že krajský súd (aj vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít) správne posúdil zmluvu o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 ako absolútne neplatný právny úkon pre jej neurčitost', nakoľko síce sa malo jednať o odplatnú zmluvu, avšak neobsahovala cenu prevádzaného obchodného podielu a ani spôsob, ktorým by ju bolo možné určiť. Absencia predmetnej obsahovej náležitosti zmluvy o prevode obchodného podielu spôsobila absolútnu neplatnosť zmluvy od počiatku a nemohla byť konvalidovaná ani následným uzatvorením dohody o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003. Na závere o

absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorá nastala už ku dňu jej uzatvorenia (t. j. k 2. júnu 2003), nemôže zmeniť nič ani skutočnosť, že k splneniu formálnej náležitosti zmluvy o prevode obchode obchodného podielu v podobe osvedčenia podpisov na zmluve došlo až následne dňa 1. júla 2003, kedy mali byť legalizované podpisy zmluvných strán na zmluve o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 a na dohode o odplate za prevod obchodného podielu.

42. Záverom k otázke neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu považuje odvolací súd za potrebné poukázať, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj povinnosť súdu, aby sa v porovnateľnej procesnej situácii vysporiadal s rovnakými námietkami rovnako, čo je výrazom práva na súdnu ochranu v podobe predvídateľnosti súdnych rozhodnutí (viď napr. II. ÚS 19/2016).

42.1. Zohľadňujúc uvedené nebolo reálne možné, aby odvolací súd (a rovnako pred ním aj krajský súd) dospel v otázke neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu pri rovnakej právnej argumentácii žalobcu za totožného skutkového stavu k odlišnému právnemu záveru, aký pri posudzovaní otázky platnosti tej istej zmluvy o prevode obchodného podielu vyslovili tak najvyšší súd ako súd dovolací a ústavný súd v spore, v ktorom síce ako strana nevystupoval žalovaný (avšak stranou sporu bol jeho právny predchodca - Ing. E. B., ktorý na žalovaného postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom posudzovania v rozhodovanej veci).

43. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene vytýkal krajskému súdu, ak v nadväznosti na záver o neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu posúdil za neplatnú aj zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou Ing. E. B. postúpil na žalovaného časť jeho pohľadávky voči žalobcovi (časť ceny prevádzaného obchodného podielu).

43.1. Už z právnych záverov vyslovených v zrušujúcich uzneseniach odvolacieho súdu (najmä v uznesení z 15. novembra 2011, sp. zn. IOb/43/2011) - ktorými bol súd prvej inštancie viazaný - muselo byť žalovanému zrejmé, že ak krajský súd dospeje k záveru o neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, bude to mať za následok posúdenie zmluvy o postúpení pohľadávky ako neplatného právneho úkonu, pretože ak pohľadávka platne nevznikla, nemôže byť predmetom postúpenia.

43.2. Z uvedeného je tak zrejmé, že v tejto časti rozhodol súd prvej inštancie v súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyjadrený v uznesení najvyššieho súdu z 15. novembra 2011, sp. zn. IOb/43/2011.

44. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného však považuje odvolací súd za nevyhnutné uviesť nasledujúce skutočnosti:

44.1. Záver krajského súdu o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky nie je postavený na tvrdení, že by nebolo možné postúpiť spornú pohľadávku, ako to účelovo podsúva žalovaný. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku neuviedol (a netvrdí to ani odvolací súd), že by nebolo možné postúpiť spornú pohľadávku (t. j. pohľadávku, ktorá je predmetom súdneho sporu). Napokon judikatúra najvyššieho súdu je jednoznačná a pripúšťa aj postúpenie pohľadávky, ktorá je predmetom neskončeného civilného sporového konania (viď napr. R 41/2008). Odvolací súd predmetný v judikatúre ustálený záver nespochybňuje. V rozhodovanom spore však vychádzal záver súdu prvej inštancie z iných skutočností, konkrétne z toho, že z absolútne neplatnej zmluvy o prevode obchodného podielu nevznikol Ing. E. B. iadny nárok na plnenie voči žalobcovi, teda nie je možné hovoriť o pohľadávke v právnom zmysle, a takýto neexistujúci nárok nemohol byť predmetom platného postúpenia medzi Ing. E. B. ako postupcom a žalovaným ako postupníkom.

44.2. V predmetnom prípade sa nejedná o spornú pohľadávku, ako prezentuje žalovaný, ale ide o zdanlivý (neexistujúci) nárok. V nadväznosti na uvedené tak považuje odvolací súd za nelogické tvrdenie odvolateľa o zachovaní všetkých námietok žalobcu ako dlžníka voči pohľadávke, keďže neexistuje (a ani neexistovala) žiadna pohľadávka zo zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorú by mal žalobca ako dlžník uspokojiť.

44.3. Procesná obrana žalovaného je v časti týkajúcej sa posúdenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky postavená na tvrdení, že ak dôjde k preukázaniu postúpenia hoci aj neexistujúcej pohľadávky, je označený dlžník povinný takýto neexistujúci dlh plniť osobe, ktorá bola označená ako

postupník bez možnosti akejkoľvek obrany voči takému postupu. Takúto argumentáciu odvolateľa je potrebné odmietnuť. Vzhľadom na charakter sporu - v ktorom sa rieši otázka platnosti (resp. neplatnosti) zmluvy o postúpení pohľadávky ako predbežná otázka - je irelevantné tvrdenie žalovaného, že žalobca ako dlžník nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Predmetná námietka by mala právny význam vtedy, ak by sa žalobca osobitnou určovacou žalobou domáhal určenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky.

44.4. Zároveň však odvolací súd uvádza, že súd je povinný v konaní na základe námietky dlžníka skúmať, či osobe - ktorá o sebe tvrdí, že ako postupník nadobudla na základe zmluvy určitú pohľadávku - skutočne tvrdené právo patrí. Ide o posúdenie legitímácie tohto subjektu uplatňovať tvrdený nárok voči dlžníkovi, či už v podobe žaloby na plnenie podanej voči dlžníkovi, alebo v podobe vedenia exekučného konania na majetok dlžníka, prípadne domáhania sa uspokojenia tohto nároku z majetku dlžníka v konkurznom a vyrovnacom konaní. V takom prípade musí súd skúmať, či tvrdená pohľadávka existuje (prípadne či vôbec vznikla), či mohla byť predmetom postúpenia, či k jej postúpeniu došlo a prípadne či je zmluva o postúpení pohľadávky platná.

45. V nadväznosti na záver o neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu a zmluvy o postúpení pohľadávky považuje odvolací súd za vecne správny záver o tom, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, avšak z iných dôvodov, ako k tomuto záveru dospel krajský súd.

45.1. V zhode so žalovaným má odvolací súd vážne výhrady k tomu, akým spôsobom krajský súd predmetnú otázku riešil, keď výlučne odkázal na svoje rozhodnutie vydané v exekučnom konaní v postavení súdu rozhodujúceho o odvolaní, a to uznesenie z 30. septembra 2015, sp. zn. 41CoE/240/2015. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie mal k rozhodnutiu vo veci samej v predmetnej časti pristúpiť zodpovednejšie a vyriešiť predmetnú otázku samostatne aj vzhľadom na dĺžku predmetného sporu a predovšetkým vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd bol povinný tri skoršie rozhodnutia vo veci samej krajskému súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie predovšetkým pre jeho procesné pochybenia, ktorých sa pri rozhodovaní dopustil.

45.2. Najvyšší súd uvádza, že v súčasnosti platná a účinná právna úprava (viď ustanovenie § 390 C.s.p.) mu pre predmetný nesprávny procesný postup krajského súdu neumožňuje opätovne zrušiť napadnutý prvoinštančný rozsudok a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

45.3. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že súd prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci samej strany sporu s uznesením krajského súdu z 30. septembra 2015, sp. zn. 41CoE/240/2015 oboznámil (k tomu viď aj bod 25.1. vyššie), a že v predmetnom uznesení bolo predmetom rozhodovania, či je notárska zápisnica z 2. júla 2003 č. N 656/2003, Nz 55088/2003 spísaná notárkou Mgr. Zorou Belkovou spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. V predmetnom exekučnom konaní tak bola posudzovaná tá istá notárska zápisnica, ktorá je predmetom posudzovania v predmetnom spore, a z ktorej odvodzuje žalovaný svoj nárok na uspokojenie vo vyrovnacom konaní ako vykonateľnú pohľadávku voči žalobcovi. Aj v rozhodovanom spore je potrebné pre rozhodnutie vo veci samej posúdiť, či je notárska zápisnica z 2. júla 2003 č. N 656/2003, Nz 55088/2003 spísaná notárkou Mgr. Zorou Belkovou spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku.

46. Niektoré závery, ktoré vyslovil krajský súd v preskúmanom rozsudku s odkazom na uznesenie z 30. septembra 2015, sp. zn. 41CoE/240/2015 vydané v exekučnom konaní totožnou sudkyňou (v predmetnej veci rozhodovala ako samosudkyňa a v citovanej exekučnej veci ako predsedníčka odvolacieho senátu krajského súdu), sú totožné so závermi vyslovenými v skoršom rozsudku z 1. júna 2015, č. k. 52Cbi/25/2007-598, ktoré boli v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu z 30. marca 2016, sp. zn. 3Obo/27/2015 za nesprávne. Konkrétne ide o záver o neplatnosti právneho úkonu - uznania dlhu - v predmetnej notárskej zápisnici. Je tak zrejmé, že v tejto časti súd prvej inštancie nerešpektoval kasačnú záväznosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 391 ods. 3 C.s.p. (resp. z ustanovenia § 226 O.s.p. účinného do 30. júna 2016) a ignoroval bezvýhradnú povinnosť rešpektovať právne záväzný názor odvolacieho súdu, nakoľko nedošlo k zmene v skutkovom stave veci a ani k zmene v právnej úprave, ktoré by odôvodňovali prípadnú zmenu v právnych záveroch skôr vyslovených najvyšším súdom. Takýto prístup krajského súdu predstavuje neprípustný postup, ktorý narúša princíp

právnej istoty (k tomu vid' aj uznesenie najvyššieho súdu z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo/12/2016 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2016 pod R 76/2016). Zároveň odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tento postup súdu prvej inštancie je aj v rozpore s ustanovením § 220 ods. 3 C.s.p.

46.1. Na tomto mieste považuje odvolací súd za potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 25. novembra 2010, sp. zn. 3Cdo/63/2009 - ktoré citoval odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení z 30. marca 2016, sp. zn. 3Obo/27/2015 - a ktorého závery súd prvej inštancie nesprávne interpretoval. V predmetnom rozhodnutí najvyšší súd skonštatoval, že „exekučný súd pri posudzovaní vykonateľnosti zápisnice posudzuje iba to, či sú dané formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti, a to bez zreteľa na hmotnoprávny základ. Otázku naplnenia formálnych a materiálnych predpokladov môže preto posudzovať iba exekučný súd. To napokon znamená, že vykonateľná môže byť aj taká zápisnica, ktorá nemá svoj základ v hmotnom práve. Exekučný súd musí zobrať do úvahy prípadnú námietku povinného v exekučnom konaní týkajúcu sa platnosti procesného prejavu podľa § 41 Exekučného poriadku spočívajúcu napr. v tom, že ten kto prejav urobil, nemal spôsobilosť na právne úkony. Na druhej strane ale prejav povinnej osoby urobený v notárskej zápisnici, ktorý má mať procesné dôsledky (jeho súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice) nezbavuje povinnú osobu možnosti urobiť predmetom súdneho konania samotný hmotnoprávny vzťah (povinnosť z neho vyplývajúcu). To potom znamená, že v sporovom konaní je možné domáhať sa samostatným návrhom určenia neplatnosti právneho úkonu (v danej veci zmluvy o výpožičke), na ktorý bol v notárskej zápisnici odkaz v súvislosti s uznaním dlhu. Pokiaľ by prípadne súd takémuto návrhu vyhovel, notárska zápisnica zostáva exekučným titulom. Ak by v exekučnom konaní došlo k vymoženiu plnenia uvedeného v notárskej zápisnici a následne súd by v inom (sporovom) konaní určil, že hmotnoprávny základ nie je daný, išlo by u oprávneného o bezdôvodné obohatenie.“

46.2. Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že exekučný súd posudzuje, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti notárskej zápisnice, a že môže prihliadať na námietku týkajúcu sa toho, že vyhlásenie o uznaní dlhu urobila osoba, ktorá nemala spôsobilosť na právne úkony. Aj pokiaľ ide o záver, že sa možno v osobitnom sporovom konaní domáhať neplatnosti právneho úkonu, je z predmetného rozhodnutia zrejmé, že sa tým nemyslí právny úkon uznania dlhu v notárskej zápisnici, ale že ide o právny úkon, z ktorého vznikol (resp. mal vzniknúť) právny záväzok (ako jedna z obligatórnych náležitostí notárskej zápisnice - pozn. odvolacieho súdu), z ktorého vznikla (resp. mala vzniknúť) pohľadávka obsiahnutá v notárskej zápisnici.

47. Záver odvolacieho súdu o nespôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu je založený výlučne na interpretácii a aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, ktoré vo veci použil aj súd prvej inštancie. Odvolací súd sa pri sformulovaní predmetného záveru riadil nasledujúcimi úvahami.

48. Podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku (v čase spísania notárskej zápisnice ustanovenia § 41 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku) bolo možné exekúciu vykonať aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

48.1. V predmetnom zákonnom ustanovení sú vymenované obligatórne náležitosti, ktoré musí notárska zápisnica obsahovať, aby bola spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého by bolo možné viesť exekúciu. Tieto isté náležitosti musí notárska zápisnica obsahovať, aby bolo možné pohľadávku voči dlžníkovi z nej vyplývajúcu prihlásiť vo vyrovnacom (prípadne konkurznom) konaní považovať za vykonateľnú pohľadávku.

48.2. Ak notárska zápisnica niektorú z uvedených náležitostí neobsahuje (resp. nesplňa), nie je spôsobilým exekučným titulom, resp. prihlásenú pohľadávku nemožno považovať za vykonateľnú pohľadávku.

49. Odvolaciemu súdu je známy nález ústavného súdu z 13. decembra 2018, sp. zn. II. ÚS 427/2018 (dostupný aj na internetovom portáli najpravo.sk) vydaný v exekučnom konaní, v zmysle ktorého, notárska zápisnica ako exekučný titul je prejavom autonómie vôle subjektov súkromného práva

(kontraktačnej slobody) a nástrojom umožnenia ďalšej realizácie práv a povinností, ktorá má prispievať k právnej istote, a aplikácia práva súdom zasahujúca do tejto slobody súkromnoprávných vzťahov by mala byť reštriktívna.

49.1. Predmetný nález je však na rozhodovanú vec neaplikovateľný, hoci jeho analytická právna veta môže svedčať o opaku tohto konštatovania. Je to dané jednak odlišným charakterom konania (exekučné konanie na jednej strane a v predmetnej veci sa jedná o klasické sporové konanie), ako aj skutkovým stavom (v uvedenej exekučnej veci bol ústavným súdom označený za nesprávny záver súdov nižšej inštalácie o nespôsobilosti notárskej zápisnice pre neexistenciu právneho záväzku, hoci zmluva ako právny záväzok bola pevne spojená s notárskou zápisnicou; v rozhodovanej veci takáto skutočnosť pre rozhodnutie súdu nie je vôbec významná).

50. V prebiehajúcom incidenčnom konaní je súd povinný rešpektovať základné východiská, ktoré sa vzťahujú na posudzovanie notárskych zápisníc ako exekučných titulov, avšak aj vzhľadom na jeho povinnosť poskytnúť stranám sporu súdnu ochranu v materiálnom zmysle disponuje širšími prieskumnými právomocami v porovnaní s exekučným súdom.

50.1. Tieto právomoci sa môžu prejavovať napríklad v tom, že ak pri posudzovaní náležitostí notárskej zápisnice v materiálnom zmysle dospeje k záveru, že niektorú z týchto obligatórnych náležitostí notárska zápisnica v skutočnosti neobsahuje, je povinný pri rozhodnutí v incidenčnom spore rozhodnúť tak, aby na podklade takejto „nespôsobilej“ notárskej zápisnice nedošlo k uspokojeniu prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov. Bolo by proti logike vecí a v rozpore s obsahom práva na súdnu ochranu, ak by výsledkom (viac rokov) trvajúceho sporu bol formalistický záver o možnosti uspokojenia takéhoto veriteľa s tým, že by bol dlžník (resp. v prípade konkurzu správca konkurznej podstaty) odkázaný na podanie žaloby proti veriteľovi na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavujúceho sumu vyplatenú na uspokojenie prihlásenej pohľadávky vyplývajúcej z „nespôsobilej“ notárskej zápisnice, ako by to malo v zmysle uznesenia najvyššieho súdu z 25. novembra 2010, sp. zn. 3Cdo/63/2009 (citovaného v bode 46.1. vyššie - pozn. odvolacieho súdu) za splnenia podmienok v ňom uvedených opodstatnenie v prípade exekučného konania.

51. Právnym záväzkom notárskej zápisnice z 2. júla 2003 č. N 656/2003, Nz 55088/2003 spísanej notárkou Mgr. Zorou Belkovou má byť zmluva o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 v spojení s dohodou o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003.

51.1. Platnosť zmluvy o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 (predstavujúcej právny záväzok notárskej zápisnice) bola v predmetom konaní posudzovaná ako predbežná otázka, pričom súd prvej inštalácie a aj odvolací súd dospeli k zhodnému záveru, že predmetná zmluva o prevode obchodného podielu je pre jej neurčitosť neplatným právnym úkonom.

51.2. Keďže v dôsledku absencie ceny obchodného podielu, resp. spôsobu, akým mala byť jeho cena určená, je zmluva o prevode obchodného podielu s účinkami ex tunc absolútne neplatným právnym úkonom (viď bod 41 vyššie), v čase spísania notárskej zápisnice (a v čase vyjadrenia súhlasu žalobcu s jej vykonateľnosťou) materiálne neexistoval právny záväzok, na podklade ktorého by bol žalobca ako dlžník povinný poskytnúť z neho vyplývajúce plnenie v notárskej zápisnici označenej oprávnenej osobe (resp. jeho právnym nástupcom vrátane žalovaného - pozn. odvolacieho súdu).

51.3. Predmetný záver znamená, že predmetná notárska zápisnica z reálneho hľadiska už v čase jej spísania nemala právny záväzok ako jednu z obligatórnych náležitostí vyžadovaných ustanovením § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, ktoré musí notárska zápisnica obsahovať, aby bola spôsobilým exekučným titulom. Uvedené platí aj napriek skutočnosti, že formálne je v nej ako právny záväzok uvedená zmluva o prevode obchodného podielu z 2. júna 2003 v spojení s dohodou o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003.

51.4. Rovnako je pre záver o nesplnení jednej z obligatórnych náležitostí notárskej zápisnice ako exekučného titulu v podobe absencie právneho záväzku bezvýznamné, že v notárskej zápisnici je uvedený odkaz na dohodu o odplate za prevod obchodného podielu z 3. júna 2003 tvoriacej prílohu notárskej zápisnice, a z ktorej vyplýva suma 105.100.000,- Sk, s vymožením ktorej mal na podklade notárskej zápisnice súhlasiť žalobca ako dlžník. Dohoda o odplate za prevod obchodného podielu totiž nepredstavuje právny záväzok, tým mohla byť výlučne zmluva o prevode obchodného podielu, ktorá sa ním však pre jej neplatnosť z dôvodu neurčitosti nestala.

52. Žalobca tak v postavení dlžníka vyslovil súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, hoci nebola naplnená jedna z obligatórnych náležitostí, aby sa mohla stať spôsobilým exekučným titulom.

52.1. Notárska zápisnica z 2. júla 2003 č. N 656/2003, Nz 55088/2003 spísaná notárkou Mgr. Zorou Belkovou z uvedených dôvodov nevyhovuje požiadavkám uvedeným v ustanovení § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku a preto nie je spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého by bolo možné viesť exekúciu na majetok dlžníka.

53. Žalovaným prihlásenú pohľadávku vo výške 1 933 023,04 eur do vyrovnacieho konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 55V/7/2004 na podklade notárskej zápisnice z 2. júla 2003 č. N 656/2003, Nz 55088/2003 spísanej notárkou Mgr. Zorou Belkovou - ktorú žalovaný ani platne nenadobudol a nebol legitimovaný na jej vymáhanie (k tomu viď bod 44 vyššie) - nie je možné považovať za vykonateľnú pohľadávku, ako to predpokladá ustanovenie § 59 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní.

54. Vo vzťahu k poslednej odvolacej námietke obsiahnutej v odvolaní žalovaného proti rozsudku krajského súdu - ktorá sa týka procesného uznesenia krajského súdu z 18. júla 2017, č. k. 52Cbi/25/2007-722 - najvyšší súd uvádza, že predmetná námietka zrejme smeruje k tomu, že súd prvej inštancie nemal mať ustálený predmet sporu vzhľadom na zmenu žaloby z 27. februára 2011.

54.1. Ani predmetná odvolacia námietka žalovaného neobstoí. Je nesporné, že podanie žalobcu z 27. februára 2011 predstavovalo kvalitatívnu zmenu žaloby, čo bolo aj základným dôvodom pre vydanie kasačného uznesenia najvyššieho súdu z 30. marca 2016, sp. zn. 3Obo/27/2015.

54.2. V tejto súvislosti je však nutné poukázať na znenie ustanovenia § 139 C.s.p., v zmysle ktorého žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu. Z citovaného zákonného ustanovenia je zjavné, že aby mohol súd rozhodovať v konečnom rozhodnutí o zmenenej žalobe, musí so zmenou žaloby súhlasiť (t. j. pripustiť zmenu žaloby uznesením). Kým súd zmenu žaloby nepripustí, predmetom konania je pôvodne uplatnený nárok.

54.3. Zároveň odvolací súd uvádza, že „pánom sporu“ je žalobca, ktorý svojimi procesnými úkonmi vymedzuje predmet konania. Z tohto dôvodu, ak žalobca, ktorý navrhol zmenu žaloby, následne - avšak pred jej pripustením na základe uznesenia súdu - oznámi, že na zmene žaloby netrvá (resp. že berie zmenu žaloby späť), je povinnosťou súdu túto vôľu žalobcu rešpektovať a pokračovať v konaní o pôvodne podanej žalobe. Tak tomu bolo aj v rozhodovanej veci.

54.4. Odvolací súd pritom konštatuje, že súd prvej inštancie nebol povinný rozhodovať osobitným uznesením o „späťvzátí návrhu na zmenu žaloby zo 7. novembra 2016“ žalobcom, ale postačovalo by, ak by sa krajský súd s týmto návrhom vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej. Skutočnosť, že o predmetnom procesnom návrhu súd prvej inštancie rozhodol osobitným uznesením, však nepredstavuje procesnú vadu, ale predmetné rozhodnutie možno chápať ako jeho snahu o jednoznačné ustálenie predmetu sporu. Zároveň však odvolací súd dáva odvolateľovi do pozornosti, že krajský súd ho pred vydaním predmetného uznesenia výzvou z 1. júna 2016 vyzval, aby sa k predmetnému späťvzatiu vyjadril v určenej lehote s doložkou podľa ustanovenia § 157 ods. 2 C.s.p., že ak sa v určenej lehote nevyjadrí bude sa mať za to, že k predmetnému späťvzatiu nemá námietky, pričom súd prvej inštancie mu ešte osobitne na základe jeho žiadosti predĺžil sudcovskú lehotu na zaslanie vyjadrenia. Napriek tomu bol žalovaný (resp. jeho právny zástupca) nečinný a nepostupoval v konaní podľa pokynov súdu (táto povinnosť mu vyplývala z čl. 10 ods. 1 a ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku - pozn. odvolacieho súdu). Predmetné späťvzatie návrhu na zmenu žaloby začal žalovaný účelovo spochybňovať až po vydaní predmetného procesného uznesenia podaním odvolania proti nemu - ktoré odvolací súd odmietol uznesením z 30. októbra 2017, sp. zn. 3Obo/21/2017 ako odvolanie podané neoprávnenou osobou - na pojednávaní uskutočnenom na súde prvej inštancie dňa 5. marca 2018, ako aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie.

54.5. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že procesné uznesenie súdu prvej inštancie z 18. júla 2017, č. k. 52Cbi/25/2007-722 netrpí žalovaným označenými vadami uvedenými v ustanovení § 365 ods. 1 C.s.p., ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

55. Vzhľadom na vyhodnotenie jednotlivých odvolacích námietok žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd postupoval správne, ak žalobe žalobcu zo 4. júla 2007 podľa ustanovenia § 59

ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní vyhovel.

56. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadou zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., ani inou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd prvej inštancie vec správne právne posúdil (hoci v časti týkajúcej sa nevykonateľnosti notárskej zápisnice z odlišných dôvodov uvedených v bodoch 45 až 53 odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyššie - pozn. odvolacieho súdu).

56.1. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z 5. marca 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-789 ako vo výroku vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

57. Pokiaľ ide o odvolania žalovaného proti opravným uzneseniam súdu prvej inštancie zo 7. novembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-873 a z 28. decembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-896, odvolací súd konštatuje, že pre ich vydanie boli splnené zákonné podmienky podľa ustanovenia § 224 C.s.p.

57.1. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že prípisom z 15. októbra 2018 (pôvodne pod sp. zn. 3Obo/18/2018) vrátil spis súdu prvej inštancie ako predčasne predložený bez rozhodnutia o odvolaní žalovaného proti rozsudku krajského súdu z 5. marca 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-789, nakoľko vo výroku rozsudku sa dopustil súd prvej inštancie zrejmej nesprávnosti, keď v ňom uviedol obchodné meno žalovaného bez dodatku označujúceho právnu formu.

57.2. Dodatok označujúci právnu formu obchodnej spoločnosti je podľa ustanovenia § 9 ods. 2 Obchodného zákonníka obligatórnou súčasťou obchodného mena obchodnej spoločnosti. Z tohto dôvodu krajský súd postupoval správne, ak opravnými uzneseniami odstránil predmetnú nesprávnosť a opravil označenie obchodného mena žalovaného vo výroku rozsudku tak, že správne má znieť „BTS & Partners, a.s.“, a to vo výroku písomného vyhotovenia rozsudku (opravné uznesenie zo 7. novembra 2018), ako aj v zápisnici o pojednávaní z 5. marca 2018 (opravné uznesenie z 28. decembra 2018).

58. Preto odvolací súd opravné uznesenia krajského súdu, zo 7. novembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-873 a z 28. decembra 2018, č. k. 52Cbi/25/2007-896 ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

59. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

59.1. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

60. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej môže podať dovolanie strana, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný, v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ a b/ C.s.p.).

Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.